

288

1

Всѣмъ за
печетъ

ВСЬКОГО УСЛУЖБАЙ!

12 година.

8 лекция на общия окултенъ класъ.

9. ноември 1932 г. срѣда 6. ч. с

ИЗГРЪВЪ.

Отче нашъ.

За следния път пишете върху темата: Какво постига личната опитност
Ще прочета първо Послание отъ Иоана, трета глава.

Въ Писанието има тънки работи, които трѣбва да се различаватъ, както
музикантъ трѣбва да различава съ ухото си разнитѣ тонове. Тѣзи нѣща
се отнасятъ до външната страна. Запримѣрь, като единъ оркестъръ свири, ди-
ригентъ, който има тънко ухо, той веднага може да схване, кой отъ инстру-
ментитѣ прави нѣкаква погрѣшка и въ кой тонъ, именно, се заключава по-
грѣшката. Ако нѣкой слуша да се свири, но нѣма такава чувствително ухо,
и десетъ погрѣшки да се направятъ, той чува, че има нѣкакъв дисонансъ, но
дѣ именно е направена погрѣшката, той не може да различи. Въ това
отношение всички вие сте капелмайстори на общитѣ погрѣшки. Вие знаете,
че нѣщо не е изсвилено, както трѣбва, но дѣ и какъ трѣбва да се свири, не
знаете. Казвате: еди-кой си не свили добръ. Да, той не свири добръ, но
има причини за това. Майсторъ, който го ръководи, той знае, дѣ е причина-
та. Това положение е общо за всѣки човѣкъ. Всѣки човѣкъ все има нѣкъдѣ
да куца. Куцането не зависи нѣкога отъ човѣка. Има външно, има и вътрѣш-
но куцане. Казвате: човѣкъ не трѣбва да куца. То значи: трѣбва да се прѣ-
махнатъ вътрѣшнитѣ недужи. Казваме: за да се прѣмахнатъ недужитѣ, които
сѣществуватъ вътрѣ въ човѣка, това остави обектъ на самия животъ. Разбир-
се, опасно е, ако тѣзи недужи често се повтарятъ. Въ всички науки има една
на опасностъ отъ честото прѣповторение на нѣщата. Запримѣрь, ако вземете
еда селска мома, ще я видите хубаво облѣчена, спретната, защото има нѣкаква
побудителна причина. Тя е облѣчена безъ никакъвъ дефектъ. Това се отнася
не само до селскитѣ, но до всички моми. Такива сѣ всички моми. Обаче,
щомъ постигне това! което желае, ,гя вече не обръща внимание на външностъ-
та си. Докато има побудителни причини въ себе си, тя постоянно носи
китки на главата си. Щомъ постигне своята цѣль, веднага прѣстава да носи
китки на главата си. До извѣстно врѣме носенето на киткитѣ сѣставля ед-
но правило, но следъ това врѣме се счита, че е срамно да се носятъ китки
на главата и момата казва: едно врѣме носѣхъ китки на главата, но сега
вече не може. Това е вѣрно и въ морално отношение. Нѣкои хора се кичатъ
като момитѣ, но дойде врѣме, и тѣ напуцатъ този животъ, казватъ: нищо не
струва. Това е сжщото и въ живота. Когато момата туря китки на главата си,
си, тя ги туря така, че тѣ да иматъ извѣстно отрожение върху нейното лице,
да и прѣдаватъ красота. Въ това отношение селскитѣ моми раз бираатъ за

да и прѣдадатъ извѣстна красота. Въ това отношение селскитѣ моми разбира-
 ратъ закона, тѣ разбиратъ отношението на цвѣтата върху лицето на човѣка.
 това е едно правило за тѣхъ, а има нѣкои моми, които по естество още, отъ
 пожеланието си не обичатъ да се кичатъ съ цвѣта. Тѣ мислятъ, че и безъ
 китка моме. ^{се} Питамъ: ~~нѣщо~~ законъ ли е, че всѣка мома трѣбва да носи
 китка? Не е законъ, това е едно правило, една мода. Та когато казваме, че
 трѣбва да се живѣе добъръ животъ, трѣбва да се опрѣдѣли същественото, въ
 какво седи добриятъ животъ. Или когато се говори, че трѣбва да се обича-
 ме, трѣбва да се знае, въ какво седи същинската любовъ. Понѣкога въ живо-
 та си ние употребаваме такива методи, каквито употребявали турскитѣ
 джерафи, хирурзи за лѣкуване на рани. Тѣзи джерафи имаха обичай първо да
 намажатъ болното мѣсто съ мазело. Не, съ масло само не се лѣкуватъ
 ранитѣ, трѣбва нѣщо съществено за това. а понѣкога ние туряме мазилки,
 но и съ мазилки работата не върви. Има редъ лѣкарства, които природата са-
 ма е създавала за лѣкуване, тя е прѣвзидила, че хората трѣбва да се лѣкуватъ
 И лѣкарътъ дава такива лѣкарство. Всѣко лѣкарство има за цѣль да извади
 всиѣки отровни вещества, които се намиратъ въ организма или най-малко
 да ги неутрализира

Сега, цѣльта не е да се лѣкуватъ болни хора и да се говори
 за тѣхъ, но трѣбва да се знае, че има и морални, и физически, и умствени бо-
 лести. Всѣка умствена болестъ може да мине прѣзъ двѣ състояния и най-
 послѣ да се яви прѣзъ тѣлото. Щомъ се яви въ тѣлото, тя вече може да се
 лѣкува. Цѣльта е да се локализира нѣкъдѣ и тогава да се лѣкува. Докато
 не се локализира, тя не може да се лѣкува. Запримѣръ, говори се за из-
 вѣстенъ недѣгъ, но дѣ е този недѣгъ?, не знаешъ. нѣкой, напримѣръ, обича да
 отлага. Дойде му една хубава идея и казва: по-добрѣ да я отложамъ за по-на-
 татъкъ и я отлагамъ. Минава слѣдъ това година, двѣ, три, но тѣзи хубавитѣ в
 врѣмента за нейното реализиране не се връщатъ. Има нѣщо у човѣка, което
 постоянно отлага. Питамъ: това, което постоянно отлага у човѣка, той са-
 мия човѣкъ ли е? Запримѣръ, минавашъ нѣкъдѣ, виждашъ единъ лекъ прѣдметъ и
 и веднага го дигнешъ. ова лесно става. Обаче, дойдешъ до единъ тежъкъ
 прѣдметъ, искашъ да го дигнешъ, не можешъ. Дохождъ ти на умъ, че трѣбва да
 вземешъ единъ лостъ да го подигнешъ, но веднага си казвашъ: що ми трѣбва
 да ходя да търся лостове? Нека дойде другъ нѣкой да го подигне. И та-
 ка го отлагашъ. Така у човѣка има нѣкой недѣгъ наслоенъ отъ редъ поколѣ-
 ния, и за да се освободи отъ него, той трѣбва да намери лостъ, съ
 който да го подигне.

съ който да го подигне. Този неджгъ мяза на дяволския нектъ-опнешъ го
но той се дължи здраво въ месото, не мърда. Ако искаш да го откж-
нешъ, ти трѣбва да употребишъ нѣкое лѣкарство, за да го откжнешъ, да
прѣмахнешъ коренитъ му.

Та казвамъ: погрѣшкитъ, това сѣ аномални състояния, които се явяватъ
у човѣка, и той трѣбва да употреби силата, да се справи съ тѣхъ. Той трѣбва
да изучава законитъ на своето естество. Понѣкога човѣкъ мисли, че е мно-
го добъръ. Хубаво е да мисли, че е добъръ. Понѣкога мисли, че е лошъ, и
така хубаво да мисли. Но лошъ и добъръ, това сѣ относителни нѣща. Той
прави по такъвъ начинъ редъ сравнения. Понѣкога човѣкъ може да прави
сравнения, че не е толкова красивъ, като еди-кого си или не е толкова си-
ленъ като еди-кого си, или не е толкова богатъ, или толкова уменъ или
ученъ-това сѣ все относителни мѣрки. И за доброто човѣкъ казва, че не е
толко добъръ, колкото трѣбва. Следователно, ние трѣбва да туримъ една
мѣрка, една норма, по която да се опредѣли, колко добъръ трѣбва да бѣде
човѣкъ. Оброто трѣбва да радва самия мене. Това, което въ даденъ случай
не радва самия мене, то не е добро. Азъ нѣмамъ прѣдъ видъ човѣшкия его-
изъмъ. Човѣшкиятъ егоизъмъ е едно натрупване. Когато ти вземешъ отъ едно
но благо повече, отколкото ти трѣбва, ти влизашъ въ областта на егоиз-
ма. А допуснемъ, че ти искашъ хиляди хора да те обичатъ, и споредъ обича-
чая, дѣто те срещнатъ, да ти цѣлватъ рѣка. Прѣдставете си, че те обичатъ
100-200 хиляди хора и всѣки, който те срещне, иска да ти цѣлуе рѣка. Какво
ще бѣде твоео положение, ако всички тия хора единъ день те срещнатъ и
започнатъ единъ слѣдъ другъ да се изрѣзватъ да ти цѣлунатъ рѣка?
Цѣлунатъ ти рѣка 10, 20, 30, 40 и повече и продължаватъ тия двѣста хиляди
хора да се изрѣждатъ да ти цѣлватъ рѣка, най-послѣ ти ще се откажешъ
отъ тѣхната обича. Ако сто хиляди хора се изредутъ да ти цѣлунатъ рѣка, ка-
кво ще стане съ тебе? Има много писатели и поети, които искатъ да се про-
славятъ, да ги държатъ хората въ ума си. Знаете ли какво ще стане съ тѣхъ,
ако всички хора или поне много хора ги държатъ въ ума си? Да те държи
въ ума си единъ светия, разбирамъ, но всѣки да те държи въ ума си, има
въ това една голѣма опасност. Ще кажете: тогава никой да не мисли за
насъ. - Това е още по-лошо. Да мислятъ всички за тебе, това е опасно, но и
никой да не мисли за тебе, това е още по-опасно, по-лошо. Все таки има единъ
единъ, който мисли за тебе, кой е той? - и самиятъ. Но връзката въ живо-
та е, когато изхождаме отъ общия принципъ на живота. и го дѣржаме съ
самия насъ, съ нашето съзнание. За да обусловимъ едно положение, ние казва-

не: трѣбва да се обича. Това именно, е най-мѣлното нѣщо. По кой начинъ трѣбва хората да се обичатъ? Иоанъ е писалъ по това, па и всѣки отъ васъ трѣбва да знае, какъ трѣбва да се обича. Всѣки трѣбва да обича така, както той иска да го обичатъ. Всѣки отъ васъ трѣбва да ви обича въ материално отношение. Отивате при единъ вашъ приятелъ и му искате да ви послужи пари. Това е външната, фидическата страна на любовта. Въ съзнанието си трѣбва да имате прѣдъ видъ слѣдното: да обичате нѣкого, това значи никога въ ума си да нѣмате мисълта да злоупотребите съ неговата добрина. Само той не трѣбва да ти откаже никога, но и ти да си тъй изпълнителенъ, че никога да не злоупотребявашъ съ него. Това е любовъ. Спазватъ ли се тѣзи правила, и любовта ще издържи. Единиятъ не трѣбва да отказва никога, а другиятъ не трѣбва да злоупотребява никога. Човѣкъ трѣбва да издържи на тѣхъ двѣ правила. Той всѣкога трѣбва да услужва и никога да не злоупотребява съ услугата на другия.

Прѣди години азъ изслѣдвахъ причинитѣ на болеститѣ. По едно време при мене дойде единъ господинъ, разправи ми болестта си, но азъ не можахъ да намѣря причината на неговата болестъ. Единъ день той върви на разстояние отъ сто-двѣста метра отъ мене азъ чухъ той да каже една дума, дума, Тази дума веднага хвърли свѣтлина върху мене. и разбрахъ, на какво се дължи болестта му. Отъ тази дума азъ разбрахъ, че болестта му се дължи на нѣкаква аномалностъ въ чувствата му. Сжщо така тази болестъ се дължи и на неиздържливостъ въ неговитѣ чувства. Тогава азъ му казахъ: ако ти измѣнишъ своитѣ чувства, въ една година отгорѣ ще има единъ прѣвратъ въ чувствата си, а това ще донесе едно подобрение въ здравето ти. Дадохъ му известни правила за регулиране на чувствата, и състоянието му се подобри. Повече той нѣма какво да мисли. Кажешъ ли на единъ човѣкъ да диша чистъ въздухъ, щомъ той изпълни това наставление добръ, чистиятъ въздухъ ще укаже своето влияние върху него. Кажешъ ли му се да пие чиста вода, безъ никакви примѣси, водата ще укаже своето благотворни влияние върху организма.

Ако водата е нечиста и съдържа органически примѣсени вещества, тя ще укаже вредно влияние върху организма на човѣка. Когато хората дестилиратъ водата, тѣ иматъ право за това. Дестилираната вода подобрява здравословното състояние на човѣка, за да се промива организма, човѣкъ трѣбва да пие дневно най-малко, кило, кило и половина вода. Нѣкои мислятъ, че достатъчно е човѣкъ да изпива на день по една чада вода. Нѣ, кило и половина вода трѣбва да се пие и то чиста, дестилирана, безъ никакви примѣси. Такава вода трѣбва да употребявате и въ банята, която приемате.

Казвамъ: прииѣси има и въ човѣшкитѣ мисли и въ човѣшкитѣ чувства. Нѣкога, колкото и да не иска човѣкъ да чуе нѣщо казано: речено, все пакъ да ва ухо: не трѣбва да го интересува това нѣщо. Това е една калъ. Искашъ да видишъ нѣщо-пакъ не ти трѣбва, и това е калъ. Искашъ да видишъ, че нѣкой убилъ нѣкого. И това не ти трѣбва. Какво те интересува, какъ станало това убийство? Взелъ ножъ, мушналъ го и това е всичко. Пази се отъ тази калъ, да не се наслоява въ съзнанието ти. Другъ е въпросътъ да се интересува онзи, който отива да помага. Това разбирамъ. Но да любопитствуващъ, да искашъ да знаешъ, какво правятъ двама души, това не разбирамъ. какво ще правятъ? Единиятъ убилъ другия-каково има да се любопитствуващъ отъ това нѣкой казва: азъ видѣхъ, какъ го уби, мушна го човѣкътъ прѣдъ мене. И ще отиде да разправя на втори, на трети, на четвърти и т.н. - Азъ видѣхъ, какъ го уби. какво отъ това? ще разправяшъ тукъ-тамъ, а на другата вечеръ ще спнувашъ, ще прѣповтаряшъ въ съзнанието си тѣзи образи. Та вие трѣбва да освободите ума си отъ всички ония силни впечатления, които не можете да асимилирате. Сега и въ школата само това се чува, да говорятъ единъ на другъ и да си казватъ: ние въ това общество не живѣемъ добръ. Това е много казано: Двама или трима души могат да не живѣятъ добръ, но останалитѣ живѣятъ добръ. ащо не живѣятъ добръ? онеже това общество не не се опасило спрѣмо тѣхъ добръ. не, като се говори за нѣщо, трѣбва да се взиматъ въ внимание или прѣдъ видъ само нѣколцина, до които се отнася дадена работа, но не и до всички общо. Ако двама-трима души не се обичатъ това не показва, че и цѣлото общество не се обичатъ. писанието казва: "Цѣлиятъ свѣтъ въ лукаваго лежи." И тамъ: нима добритѣ хора и светинитѣ все въ лукаваго лежатъ? Това сѣ общи твърдения. Има единъ свѣтъ, който лежи въ лукаваго, но не цѣлия свѣтъ. Ако човѣкъ е невнимателенъ, много заразителни болести могат да се прѣдадатъ по този начинъ, безъ да се счита, че причината се крие другаде нѣкъде. Запримѣръ, нѣкой е лежалъ на студена та земя или подъ сѣнчесто дърво или на каменната почва и послѣ казва: простудихъ се. Слѣдователно, ученикътъ трѣбва да изучава живота природа или отношенията на разумнитѣ същества, между които той се движи. Има известни същества, между които ние се движимъ, безъ да ги виждаме. И слухътъ на тия същества е толкова остъръ, че тѣ чуватъ всичко, каквото ние правимъ. Слухътъ и на най-добритѣ капелмайстори не е нищо прѣдъ тѣхния. И ако ти отъ сто километра разстояние направишъ една малка погрѣшка, той ще те чуе и ще те хване. Това е, което ние наричаме будно съзнание. Това общество, като улови нѣкого въ погрѣшка, веднага идва при него и му посочва погрѣшката.

този капелмайсторъ дохожда при онзи, който свири и веднага му досочва пасажа, който не е взелъ правилно. Ако музикантътъ, който прави погрѣшки,, е внимателенъ, и капелмайсторътъ е много внимателенъ къмъ него. Ако не е внимателенъ музикантътъ, тогава и капелмайсторътъ му се стрѣска, строго му забѣлзва, кой отъ васъ не е чувствувалъ този капелмайсторъ? Този капелмайсторъ постоянно ти говори отъ вхтрѣ и ти казва: ти не живѣешъ добръ. ~~Е~~ди-коя си постѣпка не е добра. Ти се измѣчвашъ, страдашъ. Понѣкога у човѣка се явява едно желание да скрие тази постѣпка, да прикрие по нѣкакъвъ начинъ погрѣшката си. Но слѣдъ слѣдъ това покрай него минава втори капелмайсторъ и му казва: не се живѣе така. Слѣдъ него минава трети, четвърти и всички казватъ: това не е право тоноуъ не е правиленъ и т.н. ~~Т~~и кажешъ една лоша дума, и капелмайсторътъ ти казва: тази дума не е лоша. Какво дума да кажешъ, обаче, той не ти казва нисой отъ капелмайсторитѣ не т казва, какво да правишъ, какво да говоришъ. ~~Т~~и казватъ: има извѣстни правила, тѣ сж написани, нѣма защо да ти се казватъ. ~~Т~~и трѣбва само да ги прѣгледашъ. ~~У~~ченикътъ или музикантътъ трѣбва да знае, какъ се взиматъ тоноветѣ правилно, тѣ сж написани, нѣма какво да се разправятъ. ~~К~~ой пхтъ учителътъ ще дойде, ще разправя на ученика, какъ трѣбва да взима тоноветѣ. Има извѣстни инструменти, лѣвъ които тоноуъ е строго опрѣдѣленъ, но има инструменти, въ които самитѣ музиканти трѣбва да намиратъ тоноветѣ и тѣхнитѣ мѣста. ~~В~~ъ това отношение тѣ трѣбва да лѣдатъ съ остро ухо, да разбиратъ, да чувствуватъ тоноветѣ и да поставятъ прѣститѣ си на мѣстата. ~~Т~~ака и въ човѣшкото съзнание, човѣкъ трѣбва да знае, дѣ да бутне тона. Ако се яви една дисхармония, значи ти си бутналъ тамъ, дѣто не трѣбва, не на мѣсто. ~~Н~~ѣкога се бутне единъ тоноуъ вмѣсто другъ. Това показва, че въ тази инструментация, какво прѣдстави човѣшкото съзнание, има много клавиши. ~~О~~жете ли да си прѣдставите, какво би било, ако единъ органъ, на примѣръ, имаше повече отъ 250 хиляди клавиши. ~~В~~не ще се забъркате, ако ви турятъ прѣдъ единъ такъвъ органъ. ~~Д~~а имате на разположение толкова клавиши, това е една много дѣделикатна работа. ~~П~~ияното, на примѣръ, има само осемъ октави. Та деликатно е положението на човѣка-да изучава себе си. ~~Н~~е е лесна работа да изучава човѣкъ себе си. ~~Н~~ѣкои наши погрѣшки произтичатъ отъ чувството на страхъ,, на на самоуважение, на честолюбие. , на користолюбие. ~~Т~~ова сж положения днаметрално геометрически по отношение на това, което трѣбва да бжде. Нѣкои погрѣшки произтичатъ отъ жгѣла А!, д други отъ жгѣла В, трети отъ жгѣла Д, а четвърти отъ жгѣла С. слѣдователно, за всѣка своя погрѣшка

човѣкъ трѣбва да знае, отъ коя област произтича тя. Квадратътъ, който
представя отвлѣчена област. Човѣкъ трѣбва да знае на коя част
отъ мозъка му съответствува всѣки единъ отъ даденитѣ четири жгла.
Ако се каже само, че отъ жгъла А произтича една погрѣшка, това е
много общо казано., много неопредѣлено. Ъ е това А. Или ако каже-
те, че отъ жгъла Вили отъ жгъла С, но дѣ е мѣстото на тѣзи жгли въ човѣш-
кия мозък? Дѣ се намира този квадратъ въ човѣшкия мозък? Дѣ е този
квадратъ въ човѣшкия животъ. Нѣкой казва, че погрѣшкитѣ въ живота се дъл-
жатъ на недомѣкъ. Н е, погрѣшкитѣ се дължатъ на чрѣзмѣрното изобилие въ
въ живота. Само активниятъ човѣкъ, който има чрѣзмѣрно енергия въ себе си,
само той може да набие нѣкого. олниятъ никого не може да набие.
Дамо честолюбивиятъ, гордиятъ може да направи една погрѣшка. Той не е
честолюбивъ, той казва: не му обръщай внимание. У е въпросътъ въ това, да се
се обръща или да не се обръща внимание на хората, но въпросътъ е до ка-
ква степенъ човѣкъ трѣбва да има честолюбие. Има единъ законъ: като влѣ-
зешъ въ морето, трѣбва да гледаш водата да бѣде най-много до брадата
ти, по никой начинъ да не дойде до устата ти. Устата ти трѣбва непремѣн-
но да бѣде свободна. Мине ли по-горѣ отъ брадата ти, ти веднага трѣбва
да се връщашъ назадъ, напредъ не трѣбва да вървишъ. Слѣдователно честолюб-
ието на човѣка може да бѣде до краката му, или до пояса му, до раменитѣ,
да брадата му най-много; мине ли, обаче, брадата, ти веднага трѣбва да се
обрънешъ кригомъ и полѣка да плълишъ назадъ. Тръгнешъ ли напредъ, има
вече голѣма опасностъ за живота ти. А допуснемъ, че нѣкой те е обичилъ.
Ти не казвай нищо. Тамъ е философията. Ако вземешъ да му отгонявашъ, че
ти си такъвъ: онакъвъ, това не е нищо друго, освѣнъ губене време и ще му
кажешъ, че е дивакъ, той ще ти каже, че ти си диване; ти ще му кажешъ, че
нѣмашъ никакво възпитание, той ще ти каже, че ти си говедо; ти ще му ка-
жешъ, че нѣмашъ никакво образование, той ще ти каже, че ти си голѣмъ патокъ.
Какво се постига отъ това? То е зоология. И слѣдъ това ще се върнете и
ще почнете да разправяте на този-на онзи, че той ви казалъ, че сте говедо,
патокъ и т.н. Ако нѣкой ви каже, че мязате на волъ, добръ е това. Важно е,
дали имате търпѣнието на вола. Мязашъ на волъ, а нѣмашъ неговото търпѣние.
Какъвъ волъ е този? Мене ме интересува, когато виждамъ двама души да се
каратъ. Има едно педагогическо карае. Нѣкой казва нѣкому: ти си цѣлъ
волъ: глава имашъ, но не мислишъ; рога имашъ, но не знаешъ, какъ да ги упо-
трѣбявашъ. Не те е срамъ! Азъ привеждамъ тѣзи думи: търпѣние нѣмашъ ти.

кажат ли някому, че мяза на патока, това значи, че той не мисли. Патката мигава за много глупава. Този човек не мисли, не разбира законите на природата. Той като патка знае само да плава във водата и мисли, че всичко знае. Със плаване само оттам не става. Патока като върви, той се мисли за големия аристократ. Патока е символ. Той всекога си намазва перцата. Със това той иска да каже на своя познат: ако ти, като патока, знаеш да си важеш перцата и на сушата, ти цъна не би имал. Ти не можеш да живееш във сушата, както във водата. Но се отнася до водата, там патката е майстор, от нея може да се вземе урок. Обаче, излезе ли на сушата, всичките и погрешки са там.

24.5 Сега да ви приведа един примър, който се е случил във варненско. Брва един ден и виждам три дъца седат, а пред тях един патока седи мирен, не се мърда. Казвам си: как ли са дресирали тия дъца патока да седи така пред тях, като че му преподават. По едно време, като наближавам, какво виждам. Дъцата държат една връв, на която има нанизани царевични зрънца, а патока седи пред тях. Разбрах, каква била работата. Тя нанизала тия зрънца на патока, и той гълтал, докато най-после не може да се отдалечи от тях. Тя държат връвта, която е отишла вече въ стомаха му и се смят. Вие ще кажете: това е безобразие, да си играят така с патока. Аз минавам, поусмихвам се малко и казвам: какво правите дъца. След това се обръщам към патока и му казвам: ти защо ядеш нанизани царевични патока седи с отворена уста и казва: за пръв път ми се случва такава неща. Питам дъцата, как са го хванали и защо? Те ми казват: ние искаме да му дадем един урок, как се яде царевича. - че как трябва да яде царевича? - да знае, втори път да не яде нанизана царевича. . Да яде царевичи, които не са нанизани. Прави си тия дъца. Втори път той като яде царевича, че я опита, да не е нанизана. Ако е нанизана, че я глътне, ако е нанизана, че я спусне и няма да я глътне. Тогава взимам ножчето си и внимателно отрязвам връвчицата, която седи въ устата му. Конецът се скъса, и патока се обърна назад и повече не дойде. Колкото и да е глупав този патока, втори път не дойде при дъцата. Колкото и да го викаха, той по никой начин повече не дойде при тях. Едно правило има у животните: те след като опитат нещо, колкото и да ги поставят при същото положение, те рядко ще сгръщат, рядко ще повторят същата погрешка.

Един мой приятел ми разправяше за една своя опитност, която имал с охливите. Той взел около 3-4 хиляди охливи и ги заградил въ

едно пространство,,обиколено съ електрическа жица,прѣз която минавалъ токъ.Той приспособилъ това нѣщо така,че който охлѣвъ минавалъ прѣзъ жицата,електрическиятъ токъ непременно го парвалъ. Всѣки опаренъ охлѣвъ ималъ нѣкакъвъ бѣлѣгъ на гърба си,направенъ отъ този господинъ,за да слѣди,дали той втори пътъ ще вине прѣзъ същото мѣсто.Обаче,какво забѣлѣвалъ? Всички охлѣви,които минавали прѣзъ жицата нѣмали никакъвъ бѣлѣгъ. Оттукъ той извадилъ заключение,че цонъ охлѣвътъ веднѣжъ се опарвалъ отъ жицата,втори пътъ вече не минавалъ прѣзъ това мѣсто.Тѣй щото,и охлѣвътъ,който минава за толкова глупавъ,като изпита нѣщо неприятно,втори пътъ не се натѣква на същото нѣщо.Той си седи на първото мѣсто,задъ електрическата прѣграда.

Казвамъ:има изключителни условия въ живота,когато ние правимъ погрѣшки. Тѣ се дължатъ на това,че се измамваме отъ нѣкоя придобивка. Това показва,че въ ума си ние държимъ мисълта,да се подигнемъ прѣдъ обществото,да станемъ знаменити. Така се явява чувството на щестлавие. Щестлавието и гордостта иматъ различенъ произходъ. Въ гордостта се проявява чувството на самоуважение. Щестлавието произтича отъ едно чувство на общителностъ. Щестлавиятъ човѣкъ иска да има доброто мнѣние на хората. Горделивиятъ човѣкъ нитога не обича да говори за себе си. Щестлавиятъ като направи едно добро,той иска да се разгласи по всички вѣстници,всички вѣстници иска да пишатъ за него. Ако даде за нѣщо десетъ хиляди лева,той иска всички вѣстници да пишатъ,че еди-кой си Иванъ Стояновъ далъ толкова и толкова хиляди лева.Горделивиятъ ще даде десетъ хиляди лева и нѣма да пише по вѣстницитѣ. Той счита това за обида.Възносността на щестлавия произтича отъ това,че той иска да говорятъ за него. Горделивиятъ седи съ прѣнебрежение,като че това не го интересува.Горделивиятъ човѣкъ казва:нѣма какво да се мѣся съ хората,всѣки да се занимава съ себе си.Щестлавиятъ се намѣсва въ работата на хората дотолкова,доколкото това е за негова изгода.Щестлавиятъ хора мислятъ,че безъ тѣхъ не може. Понѣкога щестлавието е необходимо. Не е въпросътъ да нѣмате щестлавие.Христосъ е казалъ:тѣсете слава не отъ хората,но отъ Бога. Тѣсете го тамъ,дѣто трѣбва.Вждете благоугодни не само на хората,но на добритѣ,на умнитѣ хора. Ако имате доброто мнѣние на хората въ свѣта,утрѣ ако направите една погрѣшка,тѣ веднага ще измѣнятъ мнѣнието си за васъ.При това неразбиране на живота,понѣкога,като се молимъ на Бога,ние като че му четемъ натаѣни. Страдаме и се чудимъ,не знае ли Господъ,че страдаме и защо досега не се е притекълъ да ни помогне.

не. Питамъ: ако вие бѣхте на мѣстото на Господа, дѣхте ли да се притичате?
те? Една сестра ми разправяше слѣдното нѣщо. Малихъ се, казва тя на Госпо-
да два-три пѣти, но Той не обърна никакво внимание на молитвата ми, нищо
не ми отговори. . И гя започва да се колебае. Щомъ е тѣй, казва тя, безпо-
безно е човѣкъ да се мали на Господа. Тази сестра дзабравя едно положе-
ние до тази сестра близо живѣе една бѣдна сестра, която три пѣти хло-
пала на вратата и, да и помогне нѣщо, но тя не се отзовала на нейната моли-
вата. ~~Х~~Ето защо сега и Богъ не отговорилъ на нейната молитва, макаръ че
тя три пѣти се молила на Бога. ~~Х~~Тази сестра, богатата, отлагала да помогн
не бѣдната и слѣдъ това се чуди, защо Богъ не и помогналъ, не чулъ молит-
вата и. ~~Х~~Питамъ: какъ е възможно да се молишь три пѣти на Бога, Който е тол-
кова разуменъ, и Той да не отговори на тази молитва? ~~Х~~Като отивамъ да пита-
тамъ Господа, защо не се е отговорило на молитвата на тази сестра, Той
казва: понеже ти е отказала три пѣти на молитвата на бѣдната сестра, за-
що това и азъ ще откажа три пѣти на нейната молитва. ~~Х~~И наистина, молишь се
единъ пѣтъ, Господъ отлага. Молишь се два пѣти, Той пакъ отлага. Молишь се
се трети пѣтъ, Той пакъ отлага. Ако ти не отлагашъ, и Господъ нѣма да отла-
га. Ако ти отлагашъ, и Господъ ще отлага. ~~Х~~Когато нѣкога Господъ не ни
слуша, ще знаете, че сте отложили да изпълните нѣщо. Щомъ отидете да напран-
вите това, което сте отложили, работата ви ще трѣгне.
~~Х~~Единъ познатъ ми разправяше една своя опитность. За убожденията,
които ималъ, го затворили дома му и му казали: ако излѣзешъ вънъ отъ пра-
га на къщата си, било на нивата, или другадѣ нѣкъдѣ, ще те прѣтрепимъ.
това се продължило цѣла година. ~~Х~~Той си мисли: да подържамъ ли убожденията
си или не? Ако подържамъ убожденията си и река да излѣза, ще чие убиятъ.
Ако седа тукъ затворенъ, имамъ оризице, и ако не го нагледамъ, не зная, какво
ще стане съ него. Седи той и мисли, намира се прѣдъ една дилема. Той
трѣбва да прѣдприеме едно отъ двѣтъ. Нѣщо отвлѣхъ му казва: откажи се.
- Не мога. - Ама ще отиде ориза. - Да отиде, да става, каквото ще. Ако ори-
зѣтъ не замине, азъ ще замина. Въ този случай прѣдпочитамъ оризѣтъ да оти-
де, но азъ да не отида. Най-послѣ той рѣшилъ въ себе си да не се отказва
отъ убожденията си. Какво става прѣзъ лѣтото? Слѣдъ една дълга суша
пада дѣждъ точно надъ неговото оризище и малѣния дѣждѣтъ неговитѣ ква-
драти. . . се минава много врѣме, неговото оризище било най-хубаво, дало най-
най-хубавъ дѣждъ. Всички се чудятъ: този човѣкъ е затворенъ вътрѣ, не
може да наглежда оризището си, а неговиятъ оризъ е най-хубавъ. Очѣзи,
които искали да го убиватъ, казали си: праведенъ е този човѣкъ. Дѣждѣтъ

напон само неговото оризице, а ние, които минаваме за праведни хора, нимахме дъжд, нашитъ оризица останаха непопъти. Обаче, тази опитност е една от рѣдките случаи, Тя не става често. Втори път тя не се повтаря. Нѣщата въ природата не се повтарятъ по единъ и същъ начинъ. На васъ може да се случи друга една опитностъ, която никога не е ставала. Оризицето по сѣкия начинъ не може да се полѣе. Едно е важно: когато човѣкъ е увѣренъ дълбоко въ своитѣ убѣждения,, той ще има особена опитностъ. ^и о за това трѣбва той да остане самъ, отъ всички ^и идоустаненъ.

Единъ познатъ ми разправяше една своя опитностъ. ^и еда казва той, само съ единъ левъ въ джоба си. ^и амирамъ се на ^и чуждо мѣсто и се чудя, какво ще прави съ този левъ. ^и най-послѣ си казвамъ: ще купя малко хлѣбъ за дѣцата си, за себе си, все ще намѣря нѣкаквѣ работи. Въ това врѣме право къмъ мене иде една просекиня, която ми иска една помощъ, ^и минава ^и отминава вратата на толкова богати хора, но при мене спира и се моли да ѝ помогна. ^и ъщо отива ми казва: ако и помогнешъ, и на тебе ще се помогне ако не и помогнешъ, нѣма да ти се помогне и на тебе. Помислихъ си да разбия лева, че и на мене да остане, и на нея да дамъ. ^и ъщо ми казва: ако помогнешъ съ цѣло, на цѣло те ти се даде. Ако помогнешъ съ половина, на половина те ти се даде. Намѣрихъ се въ борба, но си казахъ: ще и го дамъ. ^и адохъ си лева, но си казахъ: когато не върви на човѣка, не върви. Тази жена на вѣс лева и каза: Господъ да те благослови. И наистина, до вечерята още работитѣ ми се оправиха. Казва ми: този човѣкъ си върди, никой не подозира, каква борба става въ него. Той има вѣра, има убѣждения, но бори се човѣка, и никой не знае, какво става въ него. Богатитѣ хора наскоро ядатъ и пиятъ, а той върви и мисли, какъ ще се оправятъ работитѣ му. Убѣждения трѣбва да има човѣкъ. На този човѣкъ още до вечерята се оправиха работитѣ му. Може на нѣкой хора да не се оправятъ до вечерята работитѣ, но все таки ще се оправятъ по нѣкакъвъ начинъ. ^и досега азъ не съмъ средна въ изключение отъ този законъ човѣкъ, който е постъпилъ съобразно Божиитѣ закони, да не си се оправилъ работитѣ му по единъ или по другъ начинъ. Човѣкъ трѣбва да има една вътрѣшна опитностъ, да разбере разумността на тѣзи закони, които дѣйствуватъ въ живота. Цѣльта на всички изпитания въ живота е да създаде характеръ въ човѣка. Всичко, което ни заобикаля въ свѣта, това е една дисциплина. Страданията, неволитѣ, прѣзъ които минавате, не си нищо друго, освѣнъ една дисциплина, прѣзъ която неизбежно трѣбва да се мине. И учени, и прости, и богати, и бѣдни, ^и

всички трѣба да минатъ прѣз тази дисциплина. Нѣкой път на човѣка ще дойде такава болестъ, каквато той никога не е очаквалъ. При това, никой лѣкаръ не може да я излѣкува. . Ще мине нѣколко дни, а нѣкога и седмици и вѣсеци, докато се излѣкува. Има болести, които вървят по свой опредѣленъ път. Лѣкарътъ дава лѣкарства, но болестта си върви по своя път. Такива болести носят възпитателни, въздѣйствиа върху болнитѣ. Тѣ сж възпитателно средство за болния. Долъ се постигне това, което тѣ цѣлятъ, болеститѣ веднага си замиваватъ. Срѣща те единъ ънакъ и ти му дължишъ нѣщо. Той веднага те завързва съ едно здраво въже. Ти се молишъ, казвашъ му: молля ти се, отвържи ме. Ще ти платя и паритѣ, и лихвитѣ, които се падатъ. Той веднага те освобождава, и ти му плащашъ. Такова нѣщо прѣдставятъ и болеститѣ на човѣка. Отъ човѣка зависи да се освободи часъ по-скоро отъ свои тѣ длъжности, отъ болеститѣ. Ние казваме, че има болести. Не, задъ всѣка болестъ седятъ смѣстѣва отъ разни степени на развитие. : силни, слаби или добри. Повечето отъ тяхъ сж лоши. Задъ всички болести седятъ смѣстѣва отъ много слаба култура. Тѣ, именно, причиняватъ болеститѣ. Това не е научно обяснение. а мнозина това е заблуждение. Въ видѣлината на сегашната наука, както обяснява болеститѣ, това е едно заблуждение, но духовната причина на болеститѣ е, че задъ всѣка болестъ седи едно отъ тия неразвити смѣстѣва.; . Тѣ разбиратъ отъ химия, отъ физика и когато искатъ да ги създадатъ една болестъ, тѣ ще те накаратъ да идешъ такава храна, която не е свойствена на твой организмъ и по такъвъ начинъ ще ти създадатъ нѣкакво неразположение или нѣкаква болестъ. Нѣкои отъ тѣзи смѣстѣва ще те накаратъ да идешъ солень косать, че не се чудишъ послѣ, какво да правишъ. Единъ отъ нашитѣ братя отъ Стара загора отишълъ нѣкъдѣ на гости и ялъ халва съ леблеби, но той гълталъ леблебитѣ, не ги дѣвкалъ. Като се върналъ дома си, започва да вика, да се прѣвива отъ болки въ корема. -Какво ти стана, какво си ялъ? Ицо не ми е станало, ядохъ малю хави само, но нѣкой ме е урочасаль. Каква бѣше тази халва? Указа се, че той не дѣвкалъ леблебитѣ. алао да се прави? Той вика, прѣвива се-умирамъ? Помогнете ми нѣкакъ. а му се помогне, тѣбвал първо да му се даде рициново масло, но затова се изисква два часа, докато го прѣчисти. ай-бързо му направихме една клизма, а послѣ му се даде рициново масло, което го успокои. Но докато се успокои, той окръка свѣта. казвамъ му: втори път не трѣба да идешъ халва съ леблеби. Този законъ е вѣренъ и въ духовния свѣтъ. Ако внесешъ въ ума си една отрицателна мисль и въ сърцето си едно отрицателно чувство, ти ще прѣдизвикашъ въ себе си единъ дисонансъ.

ти се свързваш с хора, които не са късметливи. Не се свързвайте с такива хора или с хора, които не носят щастие. Най-здравословното нещо е дазете се от лошите мисли, чувства и постъпки на хората. Не правете никакви връзки с лошите мисли, чувства и постъпки на хората. Дазете се от лоши връзки. Онези светът е светът на вечно хармония. Ако вървите с този светът, никакви болести няма да има. И тогава, ако доде една болест, няма да се плашите от нея. Човек не умира така лесно. Когато дойде време да умираш, ще ти кажат ясно: пригответи се да заминеш. Ако не ти кажат това ясно, това значи, че тия низши джества искат да те уморят. То тогава ти ще се отнесеш до главното място и ще кажеш: Господи, искат да да ме уморят преждевременно. Тъ ще изпратят стражари, които да те пазят зятъ, но затова ти трябва усилено да се молиш. Засега, обаче единствените помощници при болестите, това са лекарите, те са главната армия. Тия лекари дохождат с своите ножици, с своите игли, губерки, с отровните си вещества, и веднага поставят карантина, обсадно положение. Целият дом се бомбардира. Като се дигне карантината, и тези същества се дигат. Когато сте остарели и дряхли и заминете, това е въ реда на нещата, но когато отиват здрави, млади, какво ще кажете. Та вие, които вървите по този път, трябва да имате малко по-особени разбирания, трябва да приложите некои работи. Трябва да се има предъ видъ общото положение, общите работи. Болестите, следователно, имат свой произходъ, но и те са на мястото си. Те са на мястото си, но некога тия същества, които ги причиняват, не могат да се изгонятъ. Казва се тамъ, че некои искали да изгонятъ бѣсове въ името на Павла, на Христа, но духовете имъ казали: познаваме Павла, и Христа познаваме, но вие кои сте? И те ги набили хубаво. Та некой път и насъ трябва да ни набиятъ хубаво. Подъ думата болести извъ взимамъ всички ония изпитни състояния, които идатъ на хората. Некога идатъ известни изпитания, които мъчно се издържатъ. И тогава вие казвате: на мене ли се даде това нещо? А тебе се даде. Ти държишъ сега матура и ще ти се дадатъ най-мъчните задачи. Защо трябва да дигашъ шумъ? Утрѣ съжитъ мъчни задачи ще се дадатъ и на другите. И тяхниятъ редъ ще дойде. Сега е дошълъ твой редъ и ще гледашъ да издържишъ хубаво изпита си. Дали другите ще го издържатъ, то е тяхна работа. Като издържишъ ти изпита си, тогава и другите ще държатъ своя. Ако ти не издържишъ изпита си, не искашъ да ти дадатъ некои по-леки задачи. Не, въ духовния светъ няма леки задачи. Професорите, които изпитватъ тамъ, не са снизходителни. Те са

спрѣдливи, но не сѣ снизходителни. Те не правятъ отстъпки. Тѣ могатъ и десетъ пѣти да те сѣкшатъ. Ще кажете: ами нали сме отъ вашитѣ. - Ваши, наци нѣма, трѣба да учите, да издържите изпита си. Който знае, той е отъ тѣхнитѣ: който не знае, той не е отъ тѣхнитѣ. Въ този законъ нѣма отстъпки. Вие казвате: Господъ е милостивъ. Снизпождението на Бога седи въ това, че Той отлага изпита ви. Ако те сѣкшатъ единъ пѣтъ, Господъ казва: изпитайте го още единъ пѣтъ. Господъ отлага изпита ви. Може да ви сѣкшатъ и десетъ и сто пѣти, и пакъ да се отложи изпита ви съ право да се явите пакъ на изпитъ. Въ това не седи добрината на Господа, че отлага изпита ви и до сто пѣти. Кой мисли, че може и безъ изпитъ, той се лъже. Не, ти ще минешъ изпита по всичкитѣ правила. Не учишъ ли да минешъ изпита, както трѣба, че те сѣкшатъ. Понѣкога вие мислите, че може така лесно: и цвѣтя да носите и подарѣци да носите на учителитѣ си и съ това да прѣкарате изпита. Не, професоритѣ съ нищо не се подкупватъ. Който отива на училище, той трѣба да има знания, той трѣба да учи. Той трѣба да си носи моливъ, тетрадка и да си записва всичко, каквото се говори. Който има слаба паметъ, че си записва говореното, а сѣщеврѣменно ще работите за усилюване на паметъта. Има начини за усилюване на паметъта, на ума и на моралния животъ. Мнозина не живѣятъ добръ. Не, ще учите, всѣки ще учите. Мнозина сѣ идвали при мене и сѣ ми казвали: този животъ, въ който вървимъ, може да се продължава, но ако се подобри материалното ни положение. Вѣрно е, че материалното положение указва извѣстно влияние върху живота на човѣка, но при сегашнитѣ усровия на животъ, ако материалното положение на единъ духовенъ човѣкъ се подобри, въ едно отношение той ще внесе едно благо, но въ друго отношение то ще внесе извѣстни отрови въ неговия и животъ. . Той ще изгуби една отъ благороднитѣ си цѣрти въ своя характеръ. Запримѣрь, докато единъ човѣкъ не е билъ богатъ, той ималъ добро сърце, но като забогатѣе, той става коравосърдеченъ. Докато е билъ бѣденъ, той се е интересувалъ отъ другитѣ хора, но като забогатѣлъ, той казва: мене не ме интересуватъ другитѣ хора.

Казвамъ: всичю въ свѣта е създадено за човѣка. Всѣко нѣщо ще дойде на своето врѣме. Ако богатството дойде преждеврѣменно у човѣка, то ще създаде едно особено чувство. У човѣка има само една способностъ, само едно чувство, че той трѣба да бѣде богатъ. Ако богатството дойде въ него преждеврѣменно, то не може да принесе много нѣщо. И ако знанието дойде преждеврѣменно, и то не може да принесе много. Апостолъ Павелъ казва: ако имахъ знанието на свѣта, и ако имахъ знанието на ангелитѣ, и ако говорехъ

всички езици, а любов нѣмамъ, нищо не съмъ. Пхтътъ, по който сега върви-
те, всички нѣда си идватъ въ своето време. И намѣсто да благодарите на
Бога за това, у васъ се ражда едно роптание. Какво лошо има въ това, напри-
мѣръ, че сте бѣдни? Азъ познавамъ и сиромашията, и богатството-минавалъ
съмъ подъ всичките режими. Азъ съмъ спалъ съ отворени прозорци, да ми течъ
тече студъ надъ леглото. При това положение не съмъ се простудявалъ.
Нѣкога съмъ се простудявалъ, но лѣтно време. Единъ пхтъ при най-голѣмата
горещина азъ се простудихъ. При най-голѣмия студъ не съмъ се простудя-
валъ и съмъ дошълъ до слѣдното положение-докато съзнанието на човѣка е
будно, докато то присъствува въ него, никаква болестъ не е въ състоя-
ние да влѣзе въ човѣка. Обаче, ако стане най-малкото прѣкъсване, ако ти
се поколебаешъ само за единъ моментъ, твоятъ умъ, съзнанието ти не указва
ва влияние върху организма ти и тогава и най-малката причина отвънъ
може да наруши равновѣсието на твоя организъмъ. Докато умътъ на човѣка
присъствува въ него, той има извѣстенъ имунитетъ, има нѣщо въ него, което
го пази отъ всякаво заболяване и простуда. Тогата никакво чуждо веще-
ство не може да влѣзе въ него. Човѣкъ е запазенъ, филтъръ има той въ
себе си. Понѣкога може да има една малка пукнатина и да влѣзе въ нея
нѣкое чуждо вещество. Ако въ ума на човѣка влѣзе само за единъ моментъ
една лоша мисль, тя може слѣдъ години да даде своя резултатъ. Ако нѣкой
кой човѣкъ отъ младини до старини не е допусналъ нито една лоша мисль,
нито едно лошо чувство или нито една лоша постѣпка въ живота си,
никаква болестъ не може да го хване. Много бацили могатъ да минатъ
рѣзъ него, но той ще бѣде запазенъ отъ тѣхъ, нито единъ бацилъ нѣма да
остави отровата си въ него. Човѣкъ не трѣбва да допуска никакви бацили да
влѣзатъ въ организма му. Тѣ трѣбва да си седатъ вънъ.
53-5 Та първото нѣщо: положението, въ което се намирате, вие още не
сте се научили да вървате. Има единъ свѣтъ надъ васъ, но вие още не
сте напълно убѣдени въ него. X У васъ даже не е установено такова едно
положение. Казвате: Господъ е добъръ. Господъ е добъръ, но и ти трѣбва
да се грижишъ за себе си. Ако азъ изпълнявамъ волята Божия, азъ се
грижа за себе си. X Съ това подразбирамъ, че въ този свѣтъ, въ който живѣя,
азъ се грижа и живѣя не за себе си, но за своя Създателъ. Като ставамъ
сутринъ, азъ трѣбва да съзнавамъ, че изпълнявамъ волята Божия. Като сѣ-
дамъ да ямъ, азъ не ямъ за себе си, но опитвамъ едно Божие благо, което
ми се дава. Като сѣдамъ, азъ казвамъ: азъ не трѣбва да ямъ за себе си, а

Въ този случай азъ имамъ силно желание да и всички хора да ядатъ така сладко, като мене. Като седна на обѣдъ, моята молитва е слѣдната: всички хора да ядатъ, каквото азъ ямъ и така сладко, както и азъ ямъ. Ако азъ ямъ лукъ, и всички хора да ядатъ лукъ.

Нѣкой път, азъ ямъ сухъ хлѣбъ и казвамъ: пожелавамъ и на всички хора да ядатъ сухъ хлѣбъ. Ако ямъ баница, баница ще пожелавамъ и на хората. Ако ямъ печена кокошка, и печена кокошка ще пожелаю на хората. На всички хора ще пожелавамъ да иматъ това, което азъ опитвамъ въ даденъ случай. Ни мога да имъ пожелаю това, което и азъ не съмъ опиталъ. Важно е да иматъ всичко въ изобилие. Право ли е азъ да давамъ разпорежданията си на Господа, какво да има? Опредѣлено и разпредѣлено е вече, какво да има и по колко да се пада всѣкому. Това въпросъ икономически въ природата е опредѣленъ. Река ли да се произнеса какво да има, азъ употребявамъ едно малко влияние вече. Въ този день, въ който ямъ, никакъвъ дисонансъ не трѣбва да се внася въ това ядене. Ако не сте доволни отъ яденето и казвате: лукъ ли намѣриха да ми дадатъ? Сухъ хлѣбъ ли намѣриха да ми дадатъ, съ това вие вече внасяте единъ дисонансъ въ яденето. Този хлѣбъ не е сухъ, но така си го представяте. Преди всичко азъ никога не съмъ ялъ сухъ хлѣбъ. Подъ топлия хлѣбъ азъ разбирамъ да взема сто грама жито и да го раздѣля на три пъти: 30 грама сутринъ, 30 на обѣдъ и 40 вечерта. Следъ това ще пия една чаша гореща вода или двѣ чаши. Това е, което азъ наричамъ топлия хлѣбъ, естествена погача. Като дѣвчете това жито, то ще даде своята енергия. А вие търсите сухия печенъ хлѣбъ. Въ сухия печенъ хлѣбъ нѣма животъ, както въ жито, което азъ наричамъ Божествена погача. И Христосъ е казалъ: "Хлѣбъ нашъ насѣдни, дай ни го намъ днесъ" - това е живиятъ хлѣбъ, който е съзвѣлъ отъ небето. Подъ думата сухъ, печенъ хлѣбъ азъ наричамъ този, който печатъ фурнаджикъ въ фурнята. Божествената погача, това е житното цѣрно, което трѣбва да дѣвчете.

И тъй, ние минаваме отъ едно положение въ друго. Чистото слово, чистата мисль, чистата постѣпка, чистото чувство, това е Божествената храна. Другитѣ нѣща въ свѣта сѣ отражение на този великъ Божественъ редъ на нѣщата. Та вие трѣбва да турите въ ума си идеята за смиренieto. Мнозина се интересуватъ по нѣкой път, искатъ да знаятъ, колко знае Учителъ и дѣ се е училъ. Азъ мога да ви разкажа, дѣ съмъ се училъ, но това ще бѣде щастлавие отъ моя страна. Ако искамъ да се подамъ на това чувство, азъ ще започна да разправямъ, че съмъ билъ преди еди-колко си

прѣраждания въ Индия, въ всичкитѣ краища на свѣта, по всичкитѣ планети, въ
на Сириусъ, и навсѣкѣдѣ съмъ се училъ. Вие бихте ли повѣрвали на всичко това?
Нѣкой ще каже: пъкъ какъ и отдѣ намѣри тѣзи приказки? Не, едно нѣщо
нѣщо е вѣрно: азъ уча сега. Прѣзъ най-малкитѣ нѣща, отдѣто минавамъ, на
всичко обръщамъ внимание, всичко изучавамъ. Сега азъ минавамъ най-хуба-
вата си школа. Като срѣщамъ нѣкои отъ тия учени професори на тази Бо-
жествена школа, азъ ги запитвамъ за всичко, което ме интересува. Този за-
питамъ, този запитамъ, и вси ки ми обяснявамъ нѣщата, даватъ ми знания.
Азъ не се налагамъ да ми кажатъ, каквото знаятъ, но ги помолвамъ съ
деликатностъ да ми кажатъ нѣщо, каквото тѣ намиратъ за добръ по този или
по онзи въпросъ. Тѣ ми казватъ, че новиятъ порядъкъ на нѣщата е билъ та-
къвъ или онакъвъ, и като направи опитъ, виждамъ, че излиза споредъ тѣхни-
тѣ думи. Азъ ги запитвамъ все за малки работи.
Сега ще ви приведа единъ примѣръ: Единъ лѣтенъ день минавамъ покрай
край крушитѣ, гледамъ всички круши обрани, нѣма нито една останала на дърве-
то. Въ това врѣме азъ усѣщамъ малко гладъ въ себе си и казвамъ: да
бѣше останала поне една круша, да си хпана. По това врѣме отнѣкъдѣ
се яви единъ слабъ вѣтеръ, и както вървя, виждамъ прѣдъ себе си отъ една
отъ крушитѣ паднаха на земята около 4-5 ябълки. Казвамъ си: отдѣ ли падна-
ха тѣзи круши? При това, тѣ не сж отъ голѣмитѣ, по сто или 50 грама, но
малки, български круши. Ищо, и тѣ ми бѣха достатъчни. Сега прави си
заключението: възможно е тѣзи круши да сж паднали нѣкъдѣ отгорѣ, като сж
знаели, че ще мина отъ това мѣсто, та като сж брали крушитѣ, останали сж
нѣколко необрани, за мене специално. Казвамъ: това може да се случи съ насъ,
насъ, ако уповаваме на Бога. Пъкъ може и безъ круши да се мине. Може би
би тѣзи круши пазнаха, за д и разправя този случай. Това не значи, че
всѣки може да има сжщата опитностъ. Много врѣме може да гледате подъ
крушата, и да не падне нито една отъ дървото. Пъкъ и на мене нѣма вече да
да се случи сжщата опитностъ. Всѣка круша, която тогава падна, имаше цѣна
за мене. Казвамъ: добръ е всички да имате възможностъ да ядете отъ тѣзи
хубави Божесвени круши. Тѣ ще ви създадатъ едно добро разположение. Тѣ
тѣ ще създадатъ една хубава хармония у васъ. Вие казвате: трѣба да се
живѣе добръ. Да, трѣба да се живѣе добръ, но не може да се живѣе добръ.
Казвате: трѣба да бждемъ добри. Ако остане отсега нататъкъ да бждете
добри, вие сте захксали много. Да ви приведа още единъ примѣръ. Минавамъ
прѣзъ едно мѣсто, виждамъ на пѣтя единъ голѣмъ кѣмъкъ и не зная защо,
яви се у мене желание да дигна този кѣмъкъ отъ мѣстото му. Защо и

за какво, не зная, но у мене съ явява такова желание. Най-послѣ, прѣмѣствамъ камъка и какво да видя? Подъ него намирамъ малко прѣстъ и въ нея заровена една малка диня. ,току що поникнала. Тя се мжи да изникне. Сега разбрахъ, защо е трѣбовало да дигна този камъкъ. Сѣменцето на тази диня е посѣто нѣкакъ си случайно, и нѣкой слѣдъ това е турилъ този камъкъ отгорѣ и. Като минавамъ азъ, нѣкой пѣкъ ми обръща вниманието и казва: дигни този камъкъ?, да може сѣмето да изникне свободно. ~~Ще~~ кажете: защо пѣкъ това сѣменце е изникнало подъ камъка? ~~Не~~, то е изникнали пѣди да е билъ камъкътъ върху него, но нѣкой другъ е турилъ отпослѣ камъка. Това показва, че има нѣщо добро въ човѣка. Нѣкой е турилъ камъка върху посѣто-то сѣме. Като минешъ, ни дигни този камъкъ повече не разсждавай, кой и защо е турилъ камъка отгорѣ. Слѣдъ врѣме като минешъ, тази малка диня ще е дала плодъ и ще ти каже: господине, ти единъ день ми направи едно добро. Сега можешъ да вземешъ единъ отъ моитѣ плодове. ~~Казвате~~; направи добро, чего хвърли въ морето. Не трѣба да хвърлишъ това добро въ морето, но трѣба да го оставишъ да си изникне и слѣдъ врѣме ще видишъ неговия резултатъ. ~~Като~~ направимъ доброто ти нѣма да гледашъ дали ще има нѣкакво благо за тебе, но трѣба да дигнешъ камъка. Помогни за да ти помогнатъ. Обичай, за да те обичатъ. ~~Ако~~ обичашъ, обичьта ще дойде къмъ тебе; ако правишъ добро, и доброто ще дойде къмъ тебе. Ако си справедливъ, и справедливостъта ще дойде къмъ тебе. Този законъ не е механически, той е разуменъ законъ.

Та не се спирайте на погрѣшките. За погрѣшките си не мислете. Ако мисли нѣкой, колко съмъ добъръ, казвамъ му: добъръ съмъ, но не ме питай. Колко съмъ и лошъ. Като съмъ правилъ своитѣ наблюдения, азъ съмъ гледалъ едно нѣщо: има ли добро въ нѣкой човѣкъ. Доброто търся азъ въ човѣка човѣка. Въ всѣки човѣкъ има заровено добро, което той трѣба да обработи. Казвамъ на нѣкой човѣкъ: у тебе има заровено добро, което ти трѣба да обработишъ. -Ама азъ не съмъ добъръ човѣкъ, лошъ човѣкъ съмъ. При това, азъ не съмъ способенъ човѣкъ. ~~Т~~и остави това, но у тебе има дарби, способности, заровени, които само трѣба да обработишъ. -Ама азъ съмъ остарѣлъ. -Остави това настрана. -Ама нѣмамъ условия. -И това остави настрана. Ти си остарѣлъ, защото не мислишъ. Мисли право и ще се подмладишъ. Писанието казва: онѣзи, които очакватъ господа, тѣхната сила ще съ възобнови. И старостъта въ сегашната форма произтича отъ единъ вътрѣшенъ тормозъ. Дѣдо ти остарява, баба ти остарява, майка ти, баща ти остарѣватъ и ти, като тѣхъ, по всички правила ще остарѣешъ. И вие за да не оста-

риватетрѣва да прѣхнете връзката съ вашата наследственостъ. Питамъ тогава, ако червеятъ се прѣвърне на пеперуда, той ще оstarѣ ли? Като червей той ще оstarее, но като пеперуда той ще се обнови. Та, като дойдете до закона на старостта, вие трѣба да я напуснете. Като станешъ червей, ти непременно ще оstarѣешъ, и ще умрѣешъ. Ако спазилъ закона и си направилъ единъ пашкулъ, и послѣ отъ пашкулъ се прѣвърнешъ на пеперуда, ти ще се обновишъ. Ако останешъ съ сегашнитъ си разбирания на червея, на тжсеницата, ти ще оstarѣешъ, и нѣма да разберешъ закона. Ако направилъ единъ пашкулъ, по новитъ закони, които Богъ ви е посочилъ, и станешъ на пеперуда, веднага ще измѣнишъ закона на оstarяването, и ще се подмладишъ.

И тъй, ако бъдемъ въ съгласие съ този великъ законъ, което отъ насъ зависи, ще намѣримъ най-благоприятнитъ условия да се измѣнимъ. Но ако ние чакаме Господъ да дойде, Той самъ нѣма да ни направи на пашкули. Той ще ни даде правилата какъ сами да се прѣвърнемъ на пашкулъ. И не само да си направите пашкули, но да си изпедете най-хубавата прежда, каквато и най-опитната мома не може да изпече. Казвате, глупаво нѣщо е гжсеницата. Не, какво изкуство, какво инженерство има въ нея, като почне да тжче. Този червей не е толкова глупавъ! Той умѣе да тжче, да преде. Той като влѣзе въ своята лаборатория, започва да работи така, както и алхимицитъ не си знаели. Щомъ влѣзие въ своята лаборатория, той цѣлъ се измѣня. И като излѣзе вънъ, става една хубава пеперуда, която най-хубавитъ цвѣта я възнагграждаватъ за нейната работа. Като мине презъ тѣзи учени професори, цвѣтята, всѣки ще и каже, тъй ще направилъ, иначе ще направилъ. Всѣки цвѣтъ се интересува отъ нейнитъ лабораторни опити. Ти направи пашкула си, и всички професори ще дойдатъ да помагатъ. Не направилъ ли пашкула си, никой нѣма да ти помага. Тогава ти ще бъдешъ единъ обикновенъ човѣкъ. Това значи "бивайте винаги въ съгласие съ Божественото и никога за нищо не се разколебавайте". Разколебаването подразбира откъсване отъ тѣлото. Не се разколебай, биди като листъ на дървото. Върти ли те вѣтра, и ти се върти, но не се откъсвай отъ дървото, дръжъ се за дървото! Ако вѣтрѣтъ ти каже, хайде се мене! И ти се откъснешъ и трѣгнешъ заедно съ него, ти ще загинешъ. Кажи, на гости можешъ да дойдешъ, може да си поиграемъ съ тебе, но отъ тукъ не се откъсвай! Вѣтрѣтъ казва: сна съ мене, азъ ще те нося на ржцѣтъ си. Не, по-добрѣ на дървото, отколкото въ твоитъ ржцѣ. Казватъ, вие искате да станете богатъ човѣкъ и се откъсвате отъ дървото. Вие на дървото имате всичкото богатство. Ти си единъ цвѣтъ, искашъ нѣкоя мома да те носи на главата си, но като цвѣтъ по-добрѣ ще биде на дървото, отколкото на главата и

на момата. На главата на момата ти ще увѣхнешъ, а на дървото ти ще цѣфнешъ,
ще завържешъ, и ще узрѣешъ. Вие искате всички да виносятъ на главитѣ си, братя
и сестри все за васъ да мислятъ, но казвамъ, дръжте се на Божественото
дърво, на никоя глава не се качвайте. На какво такси да не ви носятъ!
Дръжъ се за Божественото дърво нищо повече! И като дойде свѣтлината, и тя
като те озари, ще каже, ела съ мене. Ти ще откажешъ, и ще кажешъ: много ти
благодаря, но сега имамъ една важна работа. ~~А~~то си свърша работата, ще поискамъ
позволение. Като ми даде позволение моя господарь, тогава само мога
да слѣзна отъ дървото, и ще трѣгна съ разумно разбиране. ~~С~~ега всѣки отъ
васъ е готовъ да напусне дървото, готовъ е да се качи на една глава и да го
носи. Следъ това ще се запитахъ, защо не можахъ да постигна това, което
желахъ? Единъ откъснать цвѣтъ, той никога не може да постигне своята цѣль.
Единъ откъснать листъ отъ дървото, той никога не може да постигне своята
цѣль.

Казвамъ, стойте твърдо на вашетъ убож дення! И никакви външни условия,
колкото и да искатъ да ви мърдатъ, не се подавайте. Нито слана да ви
зарлашва, нито слѣтъ нито буря! ^при всички условия стойте на Божественото
дърво и всичко, което желаете, което имате, ще дойде! Догато сте на дървото, в
всичко сѣ имате. Слѣзете ли отъ дървото, никой не отговаря. Тогава никой не
може да ви спаси.

Само Божията Любов носи пълния животъ!
